

ЗАКОЛОТ У ПРИСТАНІ ЧЕЛСІ

ТРИВАЛА МАЛЕНЬКА РЕВОЛЮЦІЯ, така стримана та добре вихована, що її майже ніхто і не помічав. Я стояв біля входу до Пристані Челсі, ніби відвідувач закинутого знімального майданчика, і слухав ранковий галас з Кінгз-роуд, цю обнадійливу мішанину автомагнітол та сирен швидкої. За сторожкою були вулиці спустілих маєтків, апокаліптичне видовище, позбавлене свого власного саундтреку. З балконів звисали протестні транспаранти, крім того я нарахував дюжину перевернутих автомобілів та щонайменше два спалені будинки.

Однак жоден із покупців, що проходили повз мене, не демонстрував навіть легкого зацікавлення. Ще одна вечірка в Челсі вийшла з-під контролю, хоча гості були надто п'яні, аби це збагнути. І це було свого роду правдою. Більшість заколотників, та навіть кілька їхніх ватажків, ніколи не доганяли, чим живе цей комфортабельний анклав. Але в такому разі ці симпатичні та занадто добре освічені революціонери повстали проти самих себе.

Навіть я, Девід Маркгем, дипломований психолог, що проник у Пристань Челсі в якості поліцейського шпигуна — останнє, у чому б я зізнався,— не зміг зрозуміти, що ж відбувається. Але мене відволікла моя незвичайна дружба із Річардом Гульдом, працюючим педіатром, котрий опинився на чолі повстання,— Доктором Моро із банди Челсі, як охрестила його наша спільна коханка Кей Черчилль. Невдовзі після нашої першої зустрічі Річард утратив інтерес до Пристані Челсі та рухався до набагато радикальнішої революції, котра, як він знав, була миліша моєму серцю.

Я підійшов до огорожувальної стрічки, що перекривала вхід до маєтку з боку Кінгз-роуд, і показав свій пропуск двом поліцейським, котрі очікували на приїзд міністра внутрішніх справ. З ними сперечався водій фургона доставки квітів, показуючи на цілу оранжерею зантедехій¹ на сидінні позаду нього. Я припустив, що це місцевий, якийсь щасливо одружений вірник або діловод, був занадто зайнятий революцією, аби скасувати святковий букет для дружини в її день народження.

Констеблі стояли, мовби вкопані, відмовляючись упускати водія в середину маєтку. Вони відчували, що у цій, колись законослухняній спільноті сталося щось настільки підозріле, що вимагало присутності члена Кабінету міністрів та почту важливих персон. Відвідувачі — консультанти Міністерства внутрішніх справ, збентежені церковники, старші соціальні працівники та психологи, включно зі мною,— почнуть свій обхід удень, о першій годині. Нас не охо-

---

¹ Різновид образків, рослини з родини ароїдних.

ронятимуть озброєні поліцейські, легковажно припускаючи, що повсталий середній клас занадто гарно вихований, аби становити фізичну загрозу. Але, як мені було дуже добре відомо, загроза була.

Зовнішність доводила усе, і водночас — не доводила нічого. Поліцейський махнув мені, ледве поглянувши на мій пропуск. Тижнями слухаючи напучування своїх досвідчених матерів у подертих джінсах, вони знали, що моя модна зачіска, чемна поведінка, гідна Бі-Бі-Сі, блакитно-сірий костюм та засмага із солярію видавали в мені немісцевого. Мешканці Пристані Челсі краще би вмерли, ніж уподібнилися другорядному телевізійному гуру, інтелектуалу-відступнику із підозрілого світу відео-конференцій та семінарів в аеропортах.

Але костюм був маскуванню, до якого я вдався вперше за шість місяців, запакувавши свою рвану шкіряну куртку та джінси до смітцевого бака. Я легко перестрибнув загороджувальну стрічку, набагато вправніше, ніж очікували поліцейські. «Терористична діяльність», як назвав її міністр внутрішніх справ, швидко покращила мою фізичну форму, розніжену роками, змарнованими у вітальнях та готельних атріумах¹. Навіть моя дружина Саллі, завжди терпима та непорушна, була вражена моїми м'язистими руками, коли порахувала синці, що з'явилися після сутичок із поліцією та охоронцями.

Але маскуванню може зайти занадто далеко. Впіймавши своє віддзеркалення в розбитих вікнах сторожки, я послабив вузол краватки. Я досі

---

¹ Закритий внутрішній дворик.

не був упевнений у тому, яка мені дісталася роль. Ми з Річардом Гульдом бачилися настільки часто, що констеблі напевно вважали мене головним полічником цього розшукуваного терориста. Коли я помахав їм, вони відвернулися, визираючи лімузин міністра внутрішніх справ на Кінгз-роуд. Я відчув раптове розчарування. На кілька секунд у мене з'явилося бажання, аби вони окликнули мене.

Переді мною лежала Пристань Челсі, її порожні, як ніколи досі, упродовж усього двадцятирічного існування, вулиці. Все населення вшилося, залишивши безголосу зону, схожу на міський заповідник. Вісім сотень сімей втекли, покинувши свої комфортабельні кухні, трав'яні сади та обставлені книжковими полицями вітальні. Вони відвернулися від самих себе і всього, у що колись вірили, без найменшого жалю.

З-над дахів я чув гамір Західного Лондона, але він зник, коли я дійшов до Бофорт-авеню, головної магістралі району. Величезний мегаполіс, що оточував Пристань Челсі, досі дихав спокійно. Тут почалася революція середнього класу, не повстання відчайдушного пролетаріату, а заколот освічених професіоналів, кіля та якоря суспільства. На цих тихих вуличках, на тлі незліченних званих обідів, хірурги та страхові брокери, архітектори та менеджери служб охорони здоров'я побудували свої барикади і перевернули свої автомобілі, аби заблокувати пожежників та рятувальників, які намагалися їх урятувати. Вони відкинули всі пропозиції допомоги, відмовляючись обговорювати свої справжні образи, або хоча б сказати, чи ці образи існують взагалі.